

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκησιν ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 25 Ἀπριλίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.— Ἀριθ. 17

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 121)

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ πληθυσμὸς τοῦ Ἀρχιπελάγους δὲν ὑπερέβαινε τὰς τριακοσίας ψυχάς. Οἱ περισσότεροι ἦσαν Ἀγγλοὶ· ἀλλ' ὑπῆρχον καὶ τινες Ἰνδοί, Πορτογάλλοι, Ἰσπανοί, Γῶχοι ἐκ τῶν ἀργεντινῶν Πάμπας καὶ Φουεγιανοὶ ἐκ τῆς Γῆς τοῦ Πυρός. Ἀναριθμητὰ ὅμως ἦσαν τὰ ζῶα, τὰ διατρεφόμενα εἰς τὰς νήσους ἐκείνας—πρόβατα, βόες, χοῖροι, κύνες καὶ ἵπποι. Διὰ τοῦτο ἡ Φαλκλάνδη χαρακτηρίζεται ὡς μέγα κτηνοτροφεῖον, καὶ συγχάζεται ὑπὸ τῶν πλοίων, τὰ ὅποια δύνανται ἐκεῖθεν νὰ προμηθεύωνται ἀφθονώτατα τροφίμα, διὰ τὰ μακρὰ αὐτῶν ταξείδια.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, τὴν 17, 18 καὶ 19 Ὀκτωβρίου, διήρκεσεν ἡ ἐπισταμένη ἐπιθεώρησις καὶ ἐπισκευὴ τοῦ σκάφους ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Τζέμ Βέστ καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Χάρδη. Ὁ Ἀλβέρτος ἀνεκλίθη ἐκ τοῦ πλαιῖου, πρῶτα δεξιὰ καὶ κατόπιν ἀριστερὰ, καὶ ἐφράχθη ἐπιμελῶς καὶ ἡ ἐλαχίστη ρωγμὴ τοῦ σκάφους. Ἀντικατεστάθησαν παντοῦ ὅσα ἐκ τῶν βυλωμάτων εἶχαν κάπως φθαρεῖ, καὶ ἐστερεώθη ὁ μηχανισμὸς τοῦ πηδαλίου. Καὶ μετὰ τὸ σκάφος, ἥλθεν ἡ σειρὰ τῆς ἐξαρτύσεως, — τῶν ἰστίων, τῶν σχοινίων, — ἡ ὁποία ἐπίσης ἐπεθεωρήθη καὶ ἐπεσκευάσθη, ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Μαρτίνου Χόλτ.

— Βλέπετε, κύριε Ζώρλιγκ, μοι εἶπε τὴν ἡμέραν ἐκείνην — 21 Ὀκτωβρίου, — ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ· βλέπετε, ὅτι τίποτε δὲν θα παρα-

μελήσωμεν ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεώς μας. Δι' ὅλα, καὶ διὰ τὰ ἐλάχιστα, θὰ προνοήσωμεν. Καὶ ἂν ὁ Ἀλβέρτος πέφρωται νὰ ὑποστῇ καμμίαν καταστροφὴν, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ θνητὸς οὐδὲν δύναται ἐναντίον τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ!

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, πλοίαρχε, ὅτι εἶμαι πολὺ εὐέλπης, ἀπῆντησα. Ἡ γολέττα σας καὶ οἱ ἄνδρες σας εἶνε ἄξιοι πάσης ἐμπιστοσύνης! Δύσκολα θὰ εὕρισκε κανεὶς σκάφος τόσο στερεὸν καὶ ἀνθρώπους τόσο ἱκανοὺς καὶ ἀφωσιωμένους. Μόνον, ἐν ἡ περιπτώσει τὸ ταξίδιον παραταθῇ πολὺ, ἴσως τὰ τρώ-

φιμα . . . εἴμπορεῖ νὰ μας λείψουν. . .

— Θὰ παραλάβωμεν διὰ δύο ἔτη, κύριε Ζώρλιγκ. Τὸ Πόρτ-Ἐγμοντ εἴμπορεῖ νὰ μας προμηθεύσῃ ὅ,τι χρειάζεσθε.

— Καὶ μίαν ἄλλην ἐρώτησιν, ἂν ἐπιτρέπετε. . .

— Εὐχαρίστως.

— Δὲν θὰ σας χρειασθῇ τώρα πλήρωμα πολυαριθμότερον; Οἱ ἄνδρες τοῦ Ἀλβέρτος εἶνε βέβαια ἀρκετοὶ διὰ τοὺς χειρισμούς· ἀλλ' ἂν ἐξαφνα παρουσιασθῇ ἀνάγκη προσβολῆς ἢ ἀμύνῃς;.. Μὴ λησμονήτε ὅτι, κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Τσάλαλ εἶνε πάρα πολλοί. . . Καὶ ἂν ὁ ἀδελφός σας, ἂν οἱ σύντροφοί του εἶνε ἀκόμη αἰχμάλωτοι;..

— Ἐλπίζω, κύριε Ζώρλιγκ, ὅτι τὰ πυροβόλα μας θὰ ὑπερασπισθῶν τὸν Ἀλβέρτος νὰ ὑπερησπίσθησαν τὴν Ἰάνα νὰ ἰδικά της... Ἐξ ἄλλου γνωρίζω ὅτι, τὸ σημερινὸν πλήρωμα δὲν εἶνε ἀρκετὸν διὰ τὴν ἐπιχειρήσιν μας, καὶ ἔχω σκοπὸν νὰ προσλάβω ἀκόμη πολλοὺς ναύτας.

— Εἶνε δύσκολον ἀρά γε;

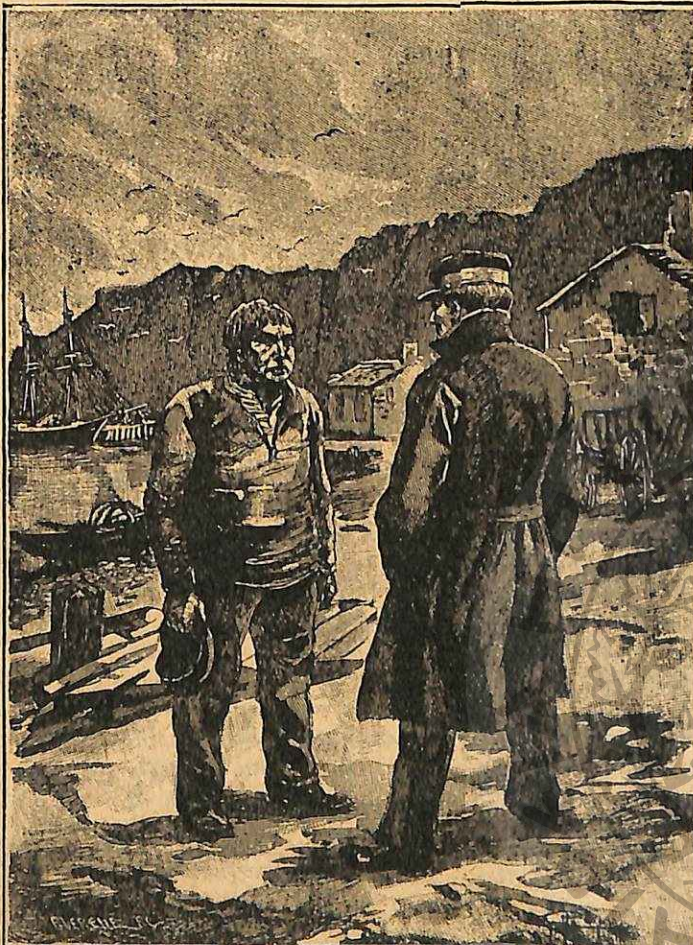
— Ναὶ καὶ ὅχι. Ἐλπίζω ὅμως νὰ μὴ εὕρω μεγάλας δυσκολίας, διότι ὁ διοικητὴς ὑπεσχέθη νὰ με βοηθήσῃ.

— Νομίζω, ὅτι εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ ἀνθρώπους, δίδων μεγάλον μισθόν.

— Μισθὸν διπλάσιον τοῦ συνήθους, κύριε Ζώρλιγκ, ὁποῖος ἄλλως τε θὰ δοθῇ καὶ εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα.

— Γνωρίζετε, πλοίαρχε, ὅτι ἔχω τὴν διάθεσιν, τὴν ἐπιθυμίαν μάλιστα, νὰ συμμερισθῶ τὰ ἐξόδα τῆς ἐπιχειρήσεως... Σὰς παρακαλῶ νὰ με θεωρήτε ὡς συνέταιρον. . .

— Σὰς εὐγνωμονῶ πολὺ, κύριε Ζώρλιγκ. . . ἀργότερα

«Δηλαδή θέλω νὰ πῶ... Ἐχετε ἀκόμη καμμιὰ θέσι εἰς τὸν πλοῖον;»
(Σελ. 130, στήλ. 6^η)

θά τα κανονίσωμεν αὐτά... Τὸ οὐσιώδες εἶνε τώρα νὰ συμπληρωθῇ ὁ ἐξοπλισμὸς τοῦ Ἀλβέρνου συντόμως. Μετὰ ὁκτὼ ἡμέρας πρέπει νὰ ἡμεθα ἔτοιμοι πρὸς ἀπόπλουν.

Ἡ εἰδησις, ὅτι ὁ Ἀλβέρνος ἐμελλε νὰναχωρήσῃ διὰ τὰς ἀνταρκτικὰς θαλάσσας, ἐπροξένησε κάποιαν αἰσθησιν εἰς τὸ Πόρτ Ἐγμοντ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους λιμένας τῆς Φαλκλάνδης. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διέτρεβον ἐκεῖ πολλοὶ ναυτικοὶ διαθέσιμοι, ἀναμενόντες τὴν ἀφίξιν τῶν φαλαινοθηρίδων, διὰ νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των. Ἀν ἐπρόκειτο περὶ κοινοῦ ταξιδίου χάριν ἀλλείας εἰς τὰς μεταξὺ Σανδουίχων νήσων καὶ Νέας Γεωργίας θαλάσσας, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ δὲν θὰ εἶχεν εἰρὴν τὴν ἀμνηχανίαν τῆς ἐκλογῆς. Ἀλλὰ προκειμένου περὶ ταξιδίου πέραν τοῦ πολικοῦ κύκλου καὶ τοῦ παγοφράγματος, πρὸς διάσωσιν ναυαγῶν, οἱ περισσότεροι ἐδίσταζον. Ἐπρεπε νὰ εἰνέ τις ἀρχαῖος ναύτης τοῦ Ἀλβέρνου, διὰ νὰ μὴ ἀποδειλιάσῃ πρὸ τῶν κινδύνων παρομοίας ἐπιχειρήσεως καὶ νὰποφασίσῃ νὰκολουθήσῃ τυφλῶς τοὺς ἀρχηγούς του!

Καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἀνάγκη νὰ τριπλασιασθῇ τοῦλάχιστον τὸ πλήρωμα τῆς γολέττας. Συμπεριλαμβανομένου τοῦ πλοίαρχου, τοῦ ὑποπλοίαρχου, τοῦ ναυκλήρου, τοῦ μαγείρου καὶ ἐμοῦ, μόλις ἡμεθα δεκατρεῖς ἄνδρες ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἀν ἐγινόμεθα λοιπὸν τριάκοντα δύο ἢ τριάκοντα τέσσαρες, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἡμεθα πολλοί, ἂν οὐ ἢ Ἰάνα εἶχε τριακοντακτὼ ἄνδρας.

Ἐκτὸς τούτου, ἡ μᾶλλον διὰ τοῦτο ἀκριβῶς, ἐχρειάζετο μεγάλη προσοχὴ ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀνδρῶν. Ἡ πρόσληψις τριῶν ἢ τεσσάρων νέων εἰς πλοῖον, τὸ πλήρωμα τοῦ ὁποίου εἶνε ἤδη πολυάριθμον, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγῇ συνεπείας. Ἀλλ' οἱ ἄνδρες, τοὺς ὁποίους ἐπρόκειτο ἦδη νὰ προσλάβῃ ὁ Ἀλβέρνος, θάπατελοῦν τὴν πλειονοψηφίαν τοῦ πληρώματός του, ἐπομένως ἔπρεπε νὰ εἶνε τοιοῦτοι, ὥστε νὰ ἐμπνέουν πᾶσαν ἐμπιστοσύνην.

Ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ ἠλπίζεν, ὅτι δὲν θὰ ἐλάμβανε ποτὲ ἀφορμὴν νὰ μετακληθῇ διὰ τὴν ἐκλογὴν του, ἂν οὐ αἰ ἄρχαι τοῦ Ἀρχιπελάγους ἐπρόκειτο νὰ τον βοηθήσουν εἰς τοῦτο. Πράγματι δὲ ὁ διοικητὴς ἐπέδειξε πολὺν ζῆλον διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καὶ χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας του καὶ εἰς τὸν διπλάσιον μισθόν, τὸν ὁποῖον προσέφερον ὁ Λάν Γκνὺ, τὸ πλήρωμα τοῦ Ἀλβέρνου, ἀπὸ τῆς 27 Ὀκτωβρίου, ἦτο ἡδη συμπληρωμένον. Ἐκ τῶν νεοσυλλέκτων τούτων, ἐξ ἦσαν Ἀγγλοὶ, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Χήρνε, ὁ ὑποναύκληρος πέντε ἦσαν Ἀμερικανοί, ἐκ τῶν ἠνωμένων Πολι-

τειῶν· οἱ δὲ λοιποὶ ὁκτὼ μᾶλλον ἀμφιβόλου ἐθνικότητος, ἡμιολλανδοί, ἡμι-σπανοὶ καὶ ἡμιφουεγιανοὶ ἐκ τῆς Γῆς τοῦ Πυρός. Ὁ νεώτερος ἦτο δεκαεπτάετος, ὁ δὲ πρεσβύτερος τεσσαράκοντα. Οἱ περισσότεροι δὲν ἦσαν ξένοι πρὸς τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα, ὡς ὑπηρετήσαντες καὶ ἄλλοτε εἴτε ἐπὶ ἐμπορικῶν ἱστιοφόρων, εἴτε ἐπὶ φαλαινοθηρίδων. Ἡ πρὸς-ληψις τῶν μὴ ναυτικῶν εἶχε σκοπὸν μόνον τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἀμυντικοῦ προσωπικοῦ τῆς γολέττας.

Ἡδὲ οἱ ἐπὶ τοῦ Ἀλβέρνου ἄνδρες, συμπεριλαμβανομένου καὶ ἐμοῦ, ἀνηρχόμεθα εἰς τριάκοντα καὶ δύο, ἐξ ὧν οἱ δεκαεπτά νεοσύλλεκτοι. Ἀλλ' ἰδοὺ πῶς μετ' ὀλίγον ἐγίναμεν τριάκοντα τρεῖς.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως, κάποιος—ναυτικὸς βεβαίως, ὡς ἐφαίνετο ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν του, ἀπὸ τοὺς τρόπους του καὶ ἀπὸ τὴν γλῶσσάν του, —ἐπλησίασε τὸν πλοίαρχον Λάν Γκνὺ, περιπατοῦντα πρὸ τοῦ λιμένος, καὶ τῷ εἶπε:

— Πλοίαρχε... ἔχω νὰ σας κάμω μίαν πρότασιν.

— Τί πρότασιν;

— Δηλαδὴ θέλω νὰ 'πῶ... ἔχετε ἀκόμη καμμιὰ θέσι εἰς τὸ πλοῖον;

— Διὰ ναύτην;

— Διὰ ναύτην.

— Ναὶ καὶ ὄχι. Ναί, ἂν ὁ ἄνθρωπος πού τὴν ζητεῖ, μοῦ κάμνῃ...

— Μὲ θέλετε ἐμένα;

— Εἴσαι ναυτικὸς;

— Ἐταξιδεύσα εἰσοσιπέντε ὀλόκληρα χρόνια.

— Ποῦ;

— Κατὰ τὴ νοτιὰ... .

— Κ' ἐπῆγες μακρὰ;

— Ναί... δηλαδὴ θέλω νὰ 'πῶ... πολλὴ μακρὰ.

— Πόσων χρόνων εἴσαι;

— Σαράντα τεσσάρων.

— Εἴσαι πολὺν καιρὸν εἰς τὸ Πόρτ Ἐγμοντ;

— Τὰ Χριστούγεννα πού μας ἔρχονται, θὰ κλείσουν τρία χρόνια.

— Εἶχες σκοπὸ νὰ ἐμῆς σὲ κανένα ψαράδικο;

— Ὁχι.

— Τί ἐκανες λοιπὸν ἐδῶ;

— Τίποτα... δηλαδὴ θέλω νὰ 'πῶ... δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ ταξιδεύσω.

— Καὶ τώρα πῶς ἄλλαξες γνώμη;

— Νά, ἀκούσα γιὰ τὸ μακρὸν ταξίδι πού θα κάμῃ ἡ γολέττα σας, καὶ μούλθε πάλι ὀρεξί... θέλω δηλαδὴ νὰ 'πῶ...

— Καλὰ. Εἴσαι γνωστὸς εἰς τὸ Πόρτ Ἐγμοντ;

— Ὅλοι μὲ γνωρίζουν... δηλαδὴ θέλω νὰ 'πῶ, πῶς δὲν ἔδωσα ποτὲ ἀφορμὴν γιὰ τὸ παραμικρό.

— Θὰ ζητήσω πληροφορίας.

— Νὰ ζητήσετε, πλοίαρχέ μου, καὶ ἂν μοῦ 'πῆτε ναί, τὰ ροῦχά μου θὰ εἶνε ἀπόψε 'στὸ πλοῖο.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Χοῦντ.

— Καὶ εἴσαι;

— Ἀμερικανός.

Ὁ Χοῦντ οὗτος ἦτο μᾶλλον κοντός, ἀλλ' εὐρωστός καὶ ρωμαλέος. Ἐκαμνον ἐντύπων ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ αἰτερά-σται χεῖρές του, ἡ δὲ ὕψους τοῦ βλέμ-ματός του, αἱ ὑγιεῖς καὶ ἰσχυραὶ ὀδον-τοστοιχίαι του καὶ ἡ πυκνοτάτη του κό-μη, ἦδη φαί. Ἐξ ἂν ἀπὸ τριετίας ἐν Φαλκλάνδῃ ὡς ἀλιεὺς.

Ἀκοινώνητος, εἰρηνικός, ὀλιγαρκῆς καὶ νηφάλιος, εἶχε δώσῃ πολλάκις δείγ-ματα τῆς ἡρακλείου του δυνάμεως, βοη-θῶν τοὺς ἐργάτας, ἀλλ' οὐδέποτε οὐ-δεμίαν ἀφορμὴν παραπόνου. Περὶ τοῦ παρελθόντος του οὐδεὶς ἐγνώριζε περισ-σότερα τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκνὺ, οὔτε εἰς ποίαν οἰκογένειαν ἀνήκε, οὔτε πόθεν κατήγετο ὠρισμένως. Ποτὲ δὲν εἶχεν ὁ-μιλήσῃ περὶ τούτων εἰς κανένα. Ἀλλὰ καὶ ναυτικὸς ἂν δὲν ὑπῆρξε ποτέ, τοῦτο ὀλίγον μᾶς ἐνδιέφερε. Τέλος, αἱ πλη-ροφορίαι τὰς ὁποίας συνέλεξε περὶ αὐ-τοῦ ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ, ἂν δὲν ἦσαν ἀπολύτως καλὰ, δὲν ἦσαν ὅμως χειρό-τεροι ἐκείνων, δυνάμει τῶν ὁποίων εἶ-χον προσληθῇ οἱ ἄλλοι νεοσύλλεκτοι.

Ἐπομένως ὁ πλοίαρχος ἐδέχθη τὴν πρότασιν του καὶ ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐσπέρας ὁ Χοῦντ ἐγκατεστάθῃ εἰς τὸ πλοῖον.

Ἡ ἐπισκευὴ καὶ ἡ προετοιμασία τοῦ Ἀλβέρνου οὐ εἶχε τελειώσῃ αἰσίως. Τρόφιμα διὰ δύο ἔτη, πολεμοφόδια, πα-ραχωρηθέντα τῇ διαταγῇ τοῦ διοικητοῦ, τὰ πάντα εἶχον φορτωθῇ καὶ ἀποθηκευ-θῇ. Δὲν ἔλειπε πλέον τίποτε. Τέλος, τὴν πρωίαν τῆς 27 Ὀκτωβρίου, ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν τῆς νήσου, συνετελεσθήσαν μετὰ θαυμασίας ταχύτητος αἱ προετοι-μασίαι τοῦ ἀπόπλου, καὶ μετὰ τὴν ἀν-ταλλαγὴν τῶν τελευταίων ἀποχαριτε-σμῶν καὶ τῶν εὐχῶν, ἡ ἀγκυρα ἤρθη, ὁ Ἀλβέρνος ἐξεκίνησε.

Τὸ μέγα ταξίδιον ἤρχισε!

Καὶ μόνος ὁ Θεὸς ἐγνώριζεν, ἂν ἐ-μελλε νὰ στεφθῶσιν ὑπὸ ἐπιτυχίας οἱ ἀ-γῶνες τῶν τολμηρῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους αἰσθημα φιλανθρωπίας ἐ-ξώθει πρὸς τὰς φοβερωτέρας χώρας τοῦ Ἀνταρκτικοῦ!

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΤΙ ΑΓΑΠΩ ΤΟΝ ΒΑΤΡΑΧΟΝ

Τὰ ἀθώτερα θύματα τῆς ἐπιβεβλη-μένης ὑπὸ τῶν μεγαλητέρων πρὸς τοὺς μικροτέρους ἀντιπαθείας, εἶνε ὁμολογου-μένως οἱ πτωχοὶ οἱ βάρβαροι καὶ οἱ καὶ οἱ ὁμοιοπαθεῖς των, ἀλλ' ἐγκληματικώ-τεροι πονεῖς οἱ.

Βλέπων λοιπὸν καὶ ἐγώ, ὅταν ἤμουν παιδί, τοὺς συνοδεύοντάς με εἰς τοὺς πε-ριπάτους μεγαλητέρους μου—καὶ ἰδίως τὰς μεγαλητέρας μου—ὁπισθοχωροῦν-τας μετὰ φρίκης, πολλάκις δὲ καὶ πη-δώντας ἐπὶ τῇ θῇ ἐνὸς ἀθώου βατρά-χου, ὡς νὰ ἦτο τὸ ἐπιβλαβέστερον καὶ ἀκαθαρτώτερον τῶν ζώων, ἔμαθα νὰ πηδῶ καὶ ἐγὼ ἐντρομος ὡς ἄνθρωπος ἐδῶκα βατράχον.

Μίαν ἡμέραν ὅμως—'στὰ γεράματά μου πλέον—εἶδα ἐντὸς ἐνὸς παλαίου ὑ-δραγωγείου ἓνα βάτραχον, ὅστις ἀπὸ τὴν ἡλικίαν, τὴν καλοπέρασιν καὶ τὴν ἀδύ-ναμιάν του εἶχε λάβῃ πελωρίας διαστά-σεις.

Οὐδέποτε ἐφαντάσθην τὴν ὑπαρξιν τοιοῦτου βατράχου.

Τὸν ἐπίεσα ἐλαφρῶς μὲ τὸ ραβδί μου καὶ σκύψας παρετήρουν μετὰ προ-σοχῆς καὶ περιεργείας τὴν πολὺ ἀνθρω-πινὴν ἀληθῶς φυσιογνωμίαν του, τῆς μαγούλαις του, τοῦ λαίμου του τὰς παλ-μικὰς κινήσεις, τὸ πεποικιλμένον δέρ-μα του, τὰ νυχάκια του... Τὸν ἐγύ-ρισα—μὲ τὸ ραβδί ἐννοεῖται—καὶ ἀνα-ποδα, ὅτε ἐθαύμασα τὴν στίλβουσαν λευ-κότητα καὶ ἰδίως τὰς διαστάσεις τῆς κοιλίας του...

Ἀλλ' ὁ πειρασμὸς δὲν μὲ ἄφισεν—ἡ μᾶλλον δὲν τὸν ἄφισεν—ἤσυχον: Ἀς τὸν ἴδω καὶ αἰωρούμενον εἰς τὸ ἄπειρον, εἶπα.

Ἐπίασα λοιπὸν τὸ πετσί του μὲ ἐν χαρτί καὶ τὸν ἀνύψωσα. Φοβητὴς φαίνεται ὁ μάρτυς, ἔκαμε βιαίως τινὰς καὶ ἀπεγνωσμένας κινήσεις καὶ διὰ τῶν τεσσάρων του ποδῶν συγ-χρόνως, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ἦτο νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ νὰ πέσῃ χάμω καὶ ἀνάσκελα μάλιστα.

Ἐνθυμήθην τότε τὴν ἀντιπαθείαν μου, τὸν ἄφισα, καὶ ἔφυγα ἀνατριχιασμένος.

Ἀλλὰ τὴν νύκτα βλέπω εἰς τὸν ὑ-πνον μου τὴν αὐτὴν σκηνὴν τοῦ βατρά-χου ἠΰξημένην καὶ ἐπιδιορθωμένην: Δη-λαδὴ, ἐνῶ τὸν ὕψωνα καὶ τὸν περιεργα-ζόμεν, τὸν ἤκουσα νὰ μου λέγῃ διὰ φω-νῆς ἐρρυθμοῦ, λεπτοτάτης, θρηνηδούς, λαρυγγικῆς καὶ οἰονεῖ ἐξερχομένης διὰ μέσου ἐσφιγμένων ὀδόντων:

— Πῶ... πῶ... πῶ... τί ἐπα-θα... ὁ... κακομοίρης!...

... Ἐξύπνησα μὲ λύπην εἰς τὴν ψυ-χὴν μου δὲν ἐβράδυνα δὲ νὰ κάμω τὸν

αὐτὸν πρὸς τὸ παλαιὸν ὑδραγωγεῖον πε-ρίπατον ὑπὸ τινος προαισθήματος ὠθού-μενος.

Καὶ τί βλέπω!... Τὸν βάτραχον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἀνάσκελα, ἀγωνιζόμε-νον, κατὰ μακρὰ πλεόν ὡς ἐκ τῆς ἐξαν-τλήσεως τῶν δυνάμεών του διαστήματα, νὰ στραφῇ, καὶ μὴ δυνάμενον νὰ το κα-τορθώσῃ.

Πρώτη μου δουλειὰ ἦτο νὰ τὸν γυρί-σω 'στὰ ἴσια. Ἡ ἐλπίς τῆς σωτηρίας του ἔδωκεν εἰς αὐτὸν δυνάμεις καὶ τότε ἤρ-χισε νὰ πηδᾷ κωμικώτατα, μὴ πεισθεὶς βεβαίως ἀκόμη ὅτι τὴν ἐγλύτωση.

Ἡ διπλὴ αὐτὴ σκηνὴ μοῦ ἐπροξένη-σεν αἰσθησιν βαθμυδὸν ἤρχισα νὰ μὴ ἀποστρέφωμαι πλέον τὸν βάτραχον, νὰ τοῦ ξύνω μάλιστα, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ, τὸ κεφάλαι φιλοστόργως, καὶ νὰ τὸν συμπαθῶ πολὺ.

Καὶ τὸ παράδοξον εἶνε ὅτι ὡς ἄνθρω-πός, οἱ Ρωμαῖοι καὶ οἱ Ἕλληες μὲ ἐνω-νόμαζαν Θεὸν τῶν ὀνείρων· τὸ δὲ ἐπίθε-τόν μου, ἂν ἔχῃς ἀκουστά, εἶνε Μορ-φεύς· εἰς τὰ καλλίτερα σπίτια μ' ἔχουν δεχθῇ καὶ τα ἐπισκέπτομαι ἀκόμη· ξέρω νὰ τᾶχω καλὰ μὲ μικροὺς καὶ μὲ μεγά-λους. Κόπιασε σὺ τώρα νὰ 'πῇς ἱστο-ρίες! Καὶ ἀμέσως ἐχάθηκε ἀπὸ ἐμ-πρὸς ὁ Ματοκλείστης μὲ τὴν ὀμπρέλλα του.

Δ. ΓΡ. Κ

Ο ΚΥΡ-ΜΑΤΟΚΛΕΙΣΤΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 123].

Σάββατον.

«Θὰ μοῦ διηγηθῇς λοιπὸν πάλι τί-ποτε;» εἶπεν ὁ μικρὸς Παυλάκης, ἅμα ὁ Ματοκλείστης τὸν ἔβαλε 'στὸ κρεβ-βάτι του.

«Ἀπόψε δὲν ἔχομε καιρὸ γι' αὐτό,» ἀποκρίθηκε ὁ Ματοκλείστης καὶ ἀνοῖξε τὴν ὠραιότερην ὀμπρέλλα του, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ. «Γιὰ κούταξ, τί ὠραῖους Κινέζους ἔχω!» Καὶ ὅλη ἡ ὀμπρέλλα ἐφαίνονταν σὰν ἓνα μεγάλο κινέζικο φλυτζάνι μὲ γαλάζια δένδρα καὶ μὲ στενὲς γέφυρες, ὅπου ἐστέκονταν μικροὶ Κινέζοι κινώντας τὸ κεφάλι τους.

«Αὔριο πρέπει ὅλα νὰ λάμπουν ἀπὸ καθαριότητα,» εἶπεν ὁ Ματοκλείστης, γιὰτὶ εἶνε ἅγια ἡμέρα, Κυριακή. Ὁ πᾶς 'στὸ κυδωνιστάσι νὰ ἰδῶ, ἂν οἱ καμπάνες εἶνε καλὰ γυαλισμένες, γιὰ νὰ κτυποῦν ὠραῖα θὰ πᾶς ἔξω 'στὰ χω-ράκια νὰ ἰδῶ, ἂν οἱ ἀνέμοι ἐφύσησαν τὴν σκόνην ἀπὸ τῇ γλῶν καὶ ἀπὸ τὰ φύλλα, καὶ τὸ δυσκολώτερον, θὰ πάρω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὰ ἀστρά, νὰ τα γυαλίσω! Τὰ βαλῶ ὅλα 'στὴν ποδιά μου ἄλλα πρίν, τοὺς δίνω ἀπὸ ἓνα ἀριθμὸ καὶ οἱ τρύ-πες, πού ἐκεῖ πάνω εἶνε βαλμένα, παίρ-νουν καὶ αὐτὲς ἓνα ἀριθμὸ, γιὰ νὰ ἐλ-θουν πάλι ὑστερα 'στὴ τακτικὴ τους θέσι· ἀλλοιώτικα δὲν θὰ εὕρισκαν εὐκόλα

τὴ θέσι τους, καὶ τότε θὰ ὑπῆρχανε πάρα πολλοὶ διὰ τὸ νὰ εἰσέλθωσιν, γιὰτὶ καθένας θὰ κυλοῦσε διὰ νὰ βρῇ τὴ θέσι του!»

«Ἀκούσετε, παρακαλῶ, κύριε Ματο-κλείστη» ἐφώνασε ἑξαφνα ἓνα παλαιὸ πορ-τραῖτ ὁ ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ δωματίου, πού ἐκοιμῶνταν ὁ Παυλάκης. «Εἶμαι τοῦ Παυλάκη ὁ πρόπαππος, σὰς εἶμαι πολὺ ὑποχρεωμένος, γιὰτὶ διηγεῖσθε εἰς τὸν μικρὸν ἱστορίαν· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συγ-χίσετε τὸ μυαλό του. Τὰ ἀστρά δὲν μποροῦν νὰ κατεβῶν καὶ νὰ γυαλισθοῦν. Εἶνε σφαῖρες, ὅπως καὶ ἡ γῆ μας, καὶ δι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἀξίζουν!»—«Σ' εὐχα-ριστῶ, γέρο-πρόπαππε, εἶπεν ὁ Ματο-κλείστης, σ' εὐχαριστῶ. Εἶσαι ἀλήθεια τὸ κεφάλι τῆς οἰκογενείας, ὁ παλαιὸς πρόγονος· ἀλλὰ ἐγὼ ὅμως εἶμαι μεγα-λήτερός σου! Εἶμαι ἓνας ἀρχαῖος ἐθνι-κός, οἱ Ρωμαῖοι καὶ οἱ Ἕλληες μὲ ἐνω-νόμαζαν Θεὸν τῶν ὀνείρων· τὸ δὲ ἐπίθε-τόν μου, ἂν ἔχῃς ἀκουστά, εἶνε Μορ-φεύς· εἰς τὰ καλλίτερα σπίτια μ' ἔχουν δεχθῇ καὶ τα ἐπισκέπτομαι ἀκόμη· ξέρω νὰ τᾶχω καλὰ μὲ μικροὺς καὶ μὲ μεγά-λους. Κόπιασε σὺ τώρα νὰ 'πῇς ἱστο-ρίες!» Καὶ ἀμέσως ἐχάθηκε ἀπὸ ἐμ-πρὸς ὁ Ματοκλείστης μὲ τὴν ὀμπρέλλα του.

«Ὡστε δὲ μπορεῖ κανεὶς πειὰ νὰ 'πῇ οὔτε τὴ γνώμη του;» ἐμουρμούρισε τὸ παλαιὸ πορτραῖτο.

Καὶ τότε ἐξύπνησε ὁ Παυλάκης.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀνδρῆσιν)

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

N. I. X.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑΣ

Δύο ἀπὸ τοὺς κατοίκους ἐνὸς χωρίου, τὸ ὁποῖον, μαζὶ μὲ ὅλην τὴν ἐσοδείαν τῶν σιτηρῶν, εἶχε καταστραφῇ ἀπὸ θύε-λλαν καὶ κεραυνούς, ἀπεσταλάντων ἀπὸ τοὺς συγχωρικοὺς των εἰς τὰ περίχω-ρα, ἵνα συνάξουν εἰσφορὰς ἀπὸ τὰ ἄλλα χωρία διὰ τοὺς δυστυχήσαντας. Μεταξὺ ἄλλων μετέβησαν μίαν πρωίαν ἐνωρίς εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς εὐπόρου χωρικοῦ. Τὸν εὗρον πρὸ τοῦ σταύλου του καὶ τὸν ἡ-κουσαν, ὅταν ἐπλησίασαν, νὰ ἐπιπλήττῃ καταπληρῶς τὸν ὑπηρετήτην του, διότι εἶχεν ἀφήσῃ τὴν νύκτα τὰ σχολιὰ, μὲ τὰ ὁ-ποῖα δέονταν τὰ βόδια ἢ τὰ ἄλογα εἰς τὸ ἄροτρον, νὰ βραχοῦν, καὶ δὲν τα εἶχε βάλλῃ εἰς ὑπόστεγον μέρος. «Ἀλλοίμο-νον! ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε μίξι-ρος» εἶπε κρυφὰ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλ-λον, «δὲν θὰ πάρωμε τίποτε ἀπ' αὐ-τόν!»

Τότε παρετήρησεν ὁ οἰκοδεσπότης τοὺς ξένους καὶ ἐνῶ τοὺς ὠδήγει εἰς τὴν οἰκίαν, τοῦ διηγήθησαν τὸ δυστύ-χημά των καὶ τί ἐπεθύμουν ἀπὸ αὐτόν.

Μέγας ἦτο ὁ θαυμασμός των, ὅταν ἐκείνος τοῖς ἔδωκεν εὐθὺς ἐν σπουδαίον ποσὸν καὶ συγχρόνως ὑπεσχέθη νὰ στείλῃ ὁμοίον ποσὸν εἰς σιτηρὰ διὰ τὸ δυστυχῆσαν χωρίον. Καὶ μάλιστα ἐν τῇ συγκινήσει των, δὲν ἠδυνήθησαν κατὰ τὸ γεῦμα νὰ μὴ ὁμολογήσωσιν εἰς τὸν καλὸν ἄνθρωπον, ὅτι ἡ εὐεργεσία του τόσῳ μᾶλλον τοὺς εἶχεν ἐκπλήξῃ, ὅσῳ, ἐνεκα τῆς προηγουμένης του πρὸς τὸν ὑπὲρ τὴν ἐπιπλήξεως διὰ πολὺ μικρὸν πρᾶγμα, τὸν εἶχαν θεωρήσῃ πολὺ μίσηρον. « Ἀγαπητοί μου φίλοι, ἀπήντησεν, ἴσα-ἴσα, διότι πάντοτε ἡμῶν οἰκονόμος εἰς τὰ ἰδικά μου πράγματα, κατῴρωσα νὰ εἶμαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ φαινῶμαι εὐεργετικὸς εἰς τοὺς πάσχοντας ».

Πόσοι ἐντρέπονται διὰ τὴν οἰκονομίαν, ἐνῶ νομίζουν μόνον, ὅτι ἐντρέπονται διὰ τὴν φιλαργυρίαν !

Καὶ πόσοι ἐντρέπονται διὰ τὴν εὐεργεσίαν, διότι τὴν νομίζουν ἐσφαλμένως ὡς σπατάλην !

(Κατὰ τὸ Γερμανικὸν τοῦ Rochow)
ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΩΡΙΖΕΤΕ τί εἶνε διὰ τοὺς ζωγράφους ἡ Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις ; Ὅ,τι εἶνε διὰ τοὺς συγγραφεῖς καὶ διὰ τοὺς ποιητάς ἡ δημοσίευσις τῶν ἔργων των. Ὅπως θέλῃ τις νὰ γινώσκῃ τὸ πρῶτόν του συγγραφέως, οὕτω θέλει νὰ ἴδῃ τὸ πρῶτόν του ζωγράφου. Διὰ τὸν συγγραφέα τὸ πρᾶγμα εἶνε εὐκόλουν ἰδοῦ ἢ τυπογραφία, ἢ ὅποια ἀποδίδει τὸ ἔργον του πιστότατα καὶ το πολυπλάσιάζει καὶ το διαδίδει παντοῦ. Ἀλλὰ διὰ τὸν ζωγράφον τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Τὸ ἔργον του εἶνε μία εἰκὼν, καὶ μία μόνον. Οὐτε ἡ φωτογραφία, οὐτε ἡ ξυλογραφία, οὐτε καμμία ἄλλη ἀντιγραφή δύναται νὰ τὴν ἀποδώσῃ πιστῶς καὶ καθολικηρίαν. Πρέπει νὰ ἴδῃ τις αὐτὸ τὸ πρωτότυπον. Καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης ταύτης ἐπενοήθησαν αἱ Καλλιτεχνικαὶ Ἐκθεσεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε τρόπον τινὰ ἢ δημοσιεύσεις τῶν καλλιτεχνικῶν ἔργων.

Μία τοιαύτη Ἐκθεσις ἦνοιξε κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Ζάππειον. Δύο μεγάλα αἶθουσαι τοῦ λαμπροῦ τούτου Μεγάρου τῶν Ἐκθέσεων εἶνε πλήρεις εἰκόνων. Ἐκεῖ-μέσα δύναται τις νὰ ἴδῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ ἑκατὸν πενήντα ἔργα συγχρόνως

ἐλλήνων ζωγράφων. Ἡ πρώτη αἶθουσα περιέχει ἐλαιογραφίας ἢ δευτέρα ὑδατογραφίας καὶ παστέλ. Οἱ ὀνόμαστοι τῶν ἐλλήνων ζωγράφων, πολλοὶ τῶν ὁποίων εἶνε ἐξοχοὶ ἀληθῶς καὶ ἀπολαμβάνουν εὐρωπαϊκῆς φήμης, — ὡς ὁ Γούζης, ὁ Ἰακωβίδης, ὁ Γιαλλινᾶς καὶ ὁ Ράλλης, — ἔχουν ἐκθέσῃ ἔργα των ὡραίατα. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ νεώτεροι, ἂν καὶ ὀλιγώτερον ὀνομαστοί, παρουσιάζουν ἐπίσης ὡραία ἔργα, καὶ παρέχουν χρηστάς ἐλπίδας, ὅτι θανάδεχθῶν ταχέως ἐφάμιλλοι τῶν πρεσβυτέρων. Ἐν γένει ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν ἐλληνικὴν αὐτὴν ἔκθεσιν ἀποκομίζει τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις καὶ πείθεται, ὅτι δὲν εἶνε μακρὰν ἡ ἡμέρα τῆς τελείας ἀναγεννήσεως τῶν Τεχνῶν εἰς τὴν χώραν αὐτήν. Ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἡ κοιτίς τῆς Τέχνης.

Καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Ἕλληνος ἐπισκεπτῆρος εἶνε διὰ τοῦτο, καὶ πρέπει νὰ εἶνε, μεγάλη. Ἐθνὸς, τὸ ὁποῖον ἔχει Τέχνην, σημαίνει ὅτι εἶνε πολιτισμένον. Ἡ ἀπουσία τῆς Τέχνης εἶνε σημεῖον βαρβαρότητος. Καὶ ἂν θέλωμεν νὰ φανώμεν εἰς τὸν κόσμον πολιτισμένοι, ἂν θέλωμεν νὰ δεῖξωμεν ὅτι εἴμεθα πράγματι οἱ ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι ἐλάτρευσαν τὴν Τέχνην, πρέπει νὰ τὴν καλλιεργήσωμεν καὶ ἡμεῖς, πρέπει νὰ τὴν λατρεύσωμεν καὶ ἡμεῖς. Βέβαια δὲν εἶνε ἀνάγκη — οὕτε εἶνε δυνατόν ! — νὰ γίνωμεν ὅλοι ζωγράφοι ! δύναμεθα ὅμως ὅλοι νὰ λάβωμεν τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκείνην μόρφωσιν καὶ νὰ ποικιλήσωμεν τὴν φιλοκαλίαν, ἢ ὅποια διακρίνει τοὺς ἀνεπτυγμένους ἀνθρώπους ὅλου τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν τοὺς ζωγράφους μας, καὶ νὰ βλέπωμεν τὰ ἔργα των, καὶ νὰ κοινοῦμεν τί λέγουν περὶ αὐτῶν οἱ εἰδήμονες, καὶ νὰ τιμῶμεν τοὺς ἀξιόους τιμῆς, — νὰ συντείνωμεν τελοσπάντων εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθηματός ἐν τῷ τόπῳ, πρῶτον καὶ κύριον ἀναπτύσσοντες τὸ ἰδικόν μας. Ἐκ τῶν κυριωτέρων μέσων τῆς ἀναπτύξεως ταύτης εἶνε αἱ Καλλιτεχνικαὶ Ἐκθεσεις, αἱ ὁποῖαι μᾶς διδάσκουν τόσα, καὶ διὰ τῆς συχνῆς θέας ἔργων τέχνης, μᾶς μεταδίδουν σιγὰ-σιγὰ τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὰς ἐπισκεπτόμεθα, καὶ ἐν γένει οὐδεμίαν νὰ παραλείπωμεν εὐκαιρίαν ἀπολαύσεως καλλιτεχνικῶν ἔργων.

Ὁ μέγας Γκαίτε ἔλεγεν, ὅτι ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἔβλεπε μίαν ὡραίαν εἰκόνα, δὲν ἀνεγίνωσκεν ἐν ὥραϊον ποίημα καὶ δὲν ἤκουεν ἐν ὥραϊον τεμάχιον μουσικῆς, ἦτο δι' αὐτὸν ἡ μέρα χαμένη. Σεῖς, οἱ ὁποῖοι εἰσθε νέοι, καὶ τώρα ἀκόμη καταρτίζετε τὸ πρόγραμμα τοῦ βίου σας, ἔχετε ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν γνώμην αὐτήν. Ἡ Τέχνη, ἡ εὐγενεστέρα ἐνασχόλησις τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε πάντο-

τε ἡ πηγὴ τῶν ἀγνοτέρων, τῶν ὑψηλοτέρων, τῶν ἠθικωτέρων ἀπολαύσεων. Ἡμερόναιε τὸ ἦθος, μεταρσιώνει τὴν ψυχὴν, ἐξευγενίζει τὴν καρδίαν. Πρέπει λοιπὸν νὰ σχολῇσθε ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσώτερον μὲ αὐτήν. Σᾶς εἶπα, ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰσθε καλλιτέχναι ἐξ ἐπαγγέλματος, διὰ νὰ γαπᾶτε τὴν τέχνην. Ἀλλὰ μὴ λησμονῆτε, ὅτι καὶ ὁ ἔχων τὸ πεζώτερον ἐπάγγελμα δύναται νὰ εἶνε ἐρασιτέχνης, νὰ ἐννοῇ, νὰ ἐκτιμᾷ τὴν τέχνην καὶ νὰ αἰσθάνεται τὰς ἐξ αὐτῆς ἀπολαύσεις.

Ὅταν ἐπισκεφθῇ τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν τοῦ Ζαππειοῦ, μεταξὺ τῶν ἐπισκεπτῶν, εἶδα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν καὶ πολλὰ παιδία. Καὶ εἶπα, βλέπων τὴν ἐκστασιν μετ' ἧς παρετήρουν τὰς ὡραίας ἐκείνας εἰκόνας : ὦ, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἔβλεπαν συχνά, πολὺ συχνά, τοιαῦτα ἔργα τέχνης τὰ παιδία ! Ὅλα βέβαια δὲν θὰ γίνονιν ζωγράφοι. Διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς ζωγράφος, χρειάζεται ἰδιοφυΐα, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει ὁ τυχών... Ὅλα ὅμως ἡμπορεῖ νὰ γίνονιν ἐρασιτέχναι, καὶ νὰ μορφώσουν τὴν καλαισθησίαν των, καὶ νὰ αἰσθανθῶν βαθέως τὴν ἀγάπην ἐκείνην πρὸς τὸ καλόν, ἢ ὁποία θὰ χαρακτηρίσῃ τότε καὶ τὴν νέαν ἐλληνικὴν κοινωνίαν, ὅπως ἐχαρακτήριζε καὶ τὴν ἀρχαίαν !

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΜΗΤΕΡΑ

Δὲν εἶν' ἄλλο γλυκύτερον
ἢ τὸν Κόσμον ἀπ' τῆς μητέρας.
Αὐτὴ γιὰ τὰ παιδάκια της
φροντίζει νύκτα-μέρα.

Αὐτὴ μέσ' ἢ τὴν ἀγκάλῃ της
ἀκούραστη μᾶς φέρει
καὶ τὰ στεγνὰ χεῖλάκια μας,
πῶς νὰ δροσίση ἔρει

καὶ νὰ γλυκάνῃ... πρόσχαρην
δίδοντας στάλα-στάλα
τὸ αἶμα τῆς καρδούλας της—
τοῦ στήθους της τὸ γάλα.

Αὐτὴ ἢ τῆς ἀλαλῆς νυκτός
τὸ θλιβερό σκοτάδι
σάν εἴμεθ' ἄρρωστοι, ἄγρυπνῃ
μὲ τὰ παλὸς της χὰδι

μὲ τραγουδάκια καὶ φιλιὰ
αὐτὴ μόνον γνωρίζει,
σάν τὰ νηδόνάκι ἢ τῆς φωλιάς
γλυκὰ νὰ μᾶς κοιμίζει.

ὥς που νὰ μεγαλώσωμε...
καὶ τότε αὐτὴ ἀκόμα
ἔχει ἀγάπην ἀτέλειωτη
καὶ ἔχει φιλιὰ ἢ τὸ στόμα !

I. F. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Βλέπετε αὐτὴν τὴν εἰκόνα ; — Τὴν βλέπομεν. — Παρατηρήσατέ τὴν καλὰ καὶ εἰπέτε μου πόσα πρόσωπα φαίνονται. — Ἐν, δύο, τρία... ἔξ. — Πολὺ καλὰ. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν πολὺ, πολὺ περισσότερα, ὅσα δὲν φαντάζεσθε. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ὁ ζωγράφος ἐφρόντισεν νὰ τα παραστήσῃ κατ' ἄλλον, ὅπως ἰδιαίτερον τρόπον. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶνε κυριολεκτικῶς κρυμμένα... δὲν φαίνονται, καὶ ὅσον νὰ ψάξετε, δὲν θὰ τα ἴδῃτε. Τὰ περισσότερα ὅμως κáμνουν κάτι τι, καὶ αὐτὸ τὸ ὅποιον κάμνουν φαίνεται. Ἀλλὰ πάλιν φαίνονται μόνον οἱ ὀφθαλμοί. Ἐπομένως εἰς τὴν εἰκόνα ὑπάρχουν ἐνδεῖξεις καὶ τεκμήρια, τὰ ὁποῖα θὰ σας ὁδηγήσουν νὰ ἐννοήσετε τὴν ὑπαρξίν των κεκρυμμένων προσώπων.

Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι τὰ πρόσωπα αὐτὰ δὲν θὰ τα ἴδῃτε, ὅπως εἶδατε τὸν Τάκην τῆς πρώτης μαγικῆς εἰκόνας, τὴν ὁποῖαν ἐδημοσίευσα. Θὰ ἐννοήσετε μόνον τὴν ὑπαρξίν των ἀπὸ τὰ τεκμήρια, καὶ οὕτω θὰ μοῦ τα ὑποδείξετε. Ἐμπρὸς λοιπόν. Ἀναμένω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν σας, διότι θὰ δημοσιεύω τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὁ ὁποῖος θὰ κατορθώσῃ νὰ τα εὕρῃ ὅλα, ἢ τοῦλάχιστον περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ φθάσουν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἐντὸς τοῦ Μαΐου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 126)

Καὶ ὁ Γιαννάκης ἔκαμε νὰ σηκωθῇ ἄλλ' ἄμέσως ἔβγαλε μίαν φωνὴν καὶ ἄρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ δυνατὰ.

— Ἀ... ὦ !... μᾶνα μου... Πονῶ πολὺ... εἶμαι ἄρρωστος... Πᾶμε νὰ φύγωμ' ἀπ' ἐδῶ... Μηλιά, σήκωσέ με, πάρε με...

— Ὅχι, παιδί μου, δὲν κάνει. Ἀμα σε κινήσω θὰ πονέσῃς περισσότερον... Ἐπειτα δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ συρθῇς, γιὰ νὰ περάσῃς ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ βράχου. Ἐδῶ εἶνε καλλίτερα. Ἀμα μείνης λίγο ἐστὶ στρώμα, θὰ σοῦ περάσῃ ὁ πόνος... Ἐλα, θέλεις νὰ σοῦ δώσω σοῦπα ; Ἐέρεις, εἶνε ἀπὸ ἐκείνη ὁποῦ σ' ἄρρесе...

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θέλω... δὲν θέλω σοῦπα... Διψῶ, θέλω λεμονάδα.

Τί βάσανον διὰ τὴν καίμενην τὴν Μηλιάν, νὰ μὴν ἔχῃ νὰ δώσῃ τίποτε εἰς τὸν μικρὸν τῆς ἀσθενῆ !... Ὅχι ἦτο εὐχαριστημένη νὰ μὴν ἔτρωγε αὐτὴ δύο ἡμέρας, ἀλλὰ νὰ εἶχε ὀλίγην λεμονάδα, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ Γιαννάκη. Καὶ ἂν δὲν ἦτο λεμονάδα, ἂς ἦτο ὀλίγον κρασί μὲ ζάχαριν. Καὶ αὐτὸ ὁ μικρὸς θὰ το ἔπινε μ' εὐχαρίστησιν, διότι, μίαν φορὰν πού το ἔδοκίμασεν εἰς τὸ σπῆτι, τοῦ ἄρρεσε πολὺ.

Μὲ πολλὴν λύπην καὶ ἀνορεξίαν ἡ Μηλιά ἐδεῖπνε μόνη της. Ὁ Γιαννάκης ἐπέμεινε νὰ μὴ βάλῃ εἰς τὸ στόμα του τίποτε.

— Χάνεις πολὺ, τοῦ ἔλεγε ποτὲ δὲν μου ἐπέτυχε τόσῳ !

— Ἀδιάφορο ! Ἐχεις λεμονάδα ; Ὅχι ! Ἐ, κ' ἐγὼ δὲν τρώω τίποτε !

Ἐπὶ τέλους ὁ Γιαννάκης ἀπεκοιμήθη. Εἶχεν ἔλθῃ ἡ νύξ καὶ τὸ σπῆλαιον ἔγινε σκοτεινόν. Τότε ἡ Μηλιά ἐξ-

πλώθη σιγὰ-σιγὰ πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη καὶ αὐτὴ. Ὁ ὕπνος ἐκείνος ἐπράυνε τὸν πόνον τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τὴν γλυπὴν τῆς ἀδελφῆς.

Τὸ πρωὶ ὁ ἥλιος τοὺς ἐξύπνισε. — Πογεῖς ἀκόμη ; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά ἀνήσυχη τὸν Γιαννάκη.

Πρὶν ἀποκριθῇ ὁ μικρὸς ἀνεκάθισεν εἰς τὸ στρώμα καὶ ἐτέντωσε τὰ χεῖρά.

— Ὅχι, μὰ τὸ ναί ! εἶπε γελῶν καὶ πολὺ εὐχαριστημένος διότι ἔγινε καλὰ.

Ὅταν ὅμως ἐσηκώθη ὀρθίως, ἐχάλασεν ὀλίγον τὰ μοῦτρα του... ἄλλα φαίνεται ὅτι ὁ πόνος του δὲν ἦτο καὶ τόσον σπουδαῖος, διότι εὐθὺς ἠρώτησε :

— Ἐχει ἀκόμη ἀπὸ τὴν χθεσινὴ σοῦπα ;

— Ναί, πουλάκι μου ! θὰ σοῦ τη ζεστάνω ἄμέσως...

— Τί θὰ κάμουμε σήμερον, Μηλιά ;

— Ἄν θέλῃς, θὰ νοιώσουμε ἐκεῖνο τὸ βαρελάκι.

— Τὸ κακό! ἐκεῖνο χθὲς ἔγινε αἰτία νάρρωσής μου! . . . Δὲν θὰ το συγχωρήσω, παρὰ μόνον ἂν ἔχη μέσα τίποτε καλό. . .

Μετά τὸ πρόγευμα, ἡ Μηλιά ἤνοιξε τὸ βαρελάκι, κόψασα τὰ δύο πρῶτα στεφάνια του.

— "Ω! ὦ! ἐφώναξε μόλις ἐπετάχθη τὸ σκέπασμά του, εἶνε βούτυρο!

— Βούτυρο! ἀνέκραξε ὁ Γιαννάκης. Πόσον καιρὸ ἔχουμε νὰ φάμε βούτυρο! Δωσέ μου ἀμέσως νὰ φάγω λίγο μὲ τὸ παξιμάδι μου. . . Καὶ ποῖς μὰς στέλλει αὐτὸ τὸ ὠραῖον δῶρον, Μηλούλα μου;

— Ὁ Θεός, παιδί μου, καὶ ἄς τον εὐχαριστήσωμεν, ἀπήντησεν ἡ Μηλιά. Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὰ ἀδελφάκια προσυχηθήσαν μὲ ἀκόμη μεγαλύτεραν ζέσιν καὶ εὐλάβειαν.

Ἀφότου τὰ παιδιὰ κατέφυγαν εἰς τὸ σπήλαιον, ἡ Μηλιά ὅλῳ εἰργάζετο. Διὰ νὰ μὴ λερόνεται τὸ νερόν τῆς μεγάλης δεξαμενῆς, εἶχε σκάψῃ πλησίον τῆς μίαν ἄλλην μικροτέραν, μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν ἔτρεχε καὶ ἐστέκετο τὸ νερόν τῆς πρώτης, ὅταν ἐξεχειλίζε καὶ ἐχύνετο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν σχισμὰν τοῦ βράχου. Μέσα εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν δεξαμενὴν ἡ μικρὰ μαγεῖρισσα ἐπλυνε τὴν χούλιαράν της καὶ τὰ ἄλλα σκεύη τοῦ μαγειρείου καὶ τῆς τραπέζης—δηλαδὴ τὰ δύο χουλιάρια των. . . Καὶ τώρα ποῦ εἶχε εὐρὴ καὶ σαποῦνι εἰς τὸν σάκκον τοῦ ναύτου, ἐκεῖ μέσα ἐπλυνε καὶ τὰ φορέματά των, τὰ ὁποῖα βέβαια εἶχαν μεγάλαν ἀνάγκην καθαρισμοῦ.

— Μὴν πλύνῃς σήμερα, Μηλιά, εἰπεν ὁ Γιαννάκης. Πᾶμε κάτω ἔστην αὐλὴν νὰ παίξωμε τὸ ἄλογο!

— "Ε, ἄφ' οὗ ἦσαν ἄρρωστος χθὲς, ἄς σου γίνῃ ἡ χάρις! εἶπεν ἡ Μηλιά.

Καὶ τὰ ἀδελφάκια κατέβησαν εἰς τὴν αὐλὴν, ὅπου διὰ πολλὴν ὥραν ἔτρεξαν μὲ γέλια καὶ μὲ χαράν.

Ὅταν ἐστάθισαν ὀλίγον διὰ νὰ ξεκουρασθοῦν, ἐτρέμαξαν ἀπὸ ἓνα δυνατὸν κρότον. Κάποιος ἐπυροβόλησεν ἀπέξω ἀπὸ τὸν βράχον, καὶ ἓνας λάρος ἐπεσεν ἐμπρὸς των. Ὁ Γιαννάκης ἐβγαλε μίαν φωνήν, ἀλλ' ἡ Μηλιά τοῦ ἔκλεισε ἀμέσως τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι της.

— Σώπα! σώπα! εἶπε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη καὶ δευτέρα τουφεκία, ριφθεῖσα κατὰ τὼν λάρων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πετάξῃ ἀπὸ τὸν βράχον τρομασμένοι καὶ κατέφευγαν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Καὶ ἂν ἄκουσαν τὰ γέλια μας; εἶπεν ἡ Μηλιά χαμηλοφώνως. Πῶ, πῶ! Ἄν ἦταν κανένα ἀπὸ τὸ χωριό, θὰ το κατὰλαβε πῶς εἴμεθα ἐμεῖς καὶ τώρα θὰ κάμῃ κάθε τρόπον νὰ ἔμβῃ μέσα νὰ μας εὐρῇ. . . Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν! Ποτέ φαρὰς ἢ χωρικὸς δὲν θὰ ἔχανε τουφε-

κιὰ γιὰ νὰ σκοτώσῃ γλάρους, που δὲν ἀξίζουν τίποτα!

— Δὲν τρώγονται ἀλήθεια οἱ γλάρου; εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Δὲν το πι-

στεύω. . . Ἄς μαγεῖρεύσουμε αὐτὸν γιὰ δοκιμὴν, μιά φορὰ ποῦ ἔπεσε μπροστὰ ἔστα πόδια μας σκοτωμένος!

[Ἔπεται συνέχεια] ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 53ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 6 Σεπτεμβρίου 1897, πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου π. ἔ. δημοσιευθεισῶν 185 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ

(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φιλέλλην Μικρασιάτης*, 134. (Ὁ Ἀλέξανδρος Οὐκοιμίδης, ἔχων λύσεις 152, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Ἀ' Βραβεῖου τῆς Ἀνωτέρας τάξεως, εἰς τὸν 52ὸν Διαγωνισμόν).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νοῦχο Ἀεράκι*, 108. — *Ναυτοπούλα*, 96.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐθνικὸς Ὑμνος*, 54. — *Φέλωρ*, 52. — *Θέλουσα*, 51. (Ἡ Ἀνέμωνη, ἔχουσα λύσεις 87, καὶ τυχούσα Γ' Βραβεῖου τῆς αὐτῆς Τάξεως εἰς τὸν 50ὸν Διαγωνισμόν· ὁ *Τοῖρ Τσῶν*, ἔχων λύσεις 62, καὶ τυχὼν Ἀ' Βραβεῖου τῆς αὐτῆς τάξεως εἰς τὸν 50ὸν Διαγωνισμόν, καὶ ὁ *Σπυρίδων Θ. Μ. Τσουβάλης*, ἔχων λύσεις 51 καὶ τυχὼν Γ' Βραβεῖου τῆς αὐτῆς τάξεως εἰς τὸν 52ὸν Διαγωνισμόν, — τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.)

ΕΠΙΘΥΜΟΙ: *Περικλῆς Ἀνδρεάδης*, 50. — *Γαλαρὴ τοῦ Αἰγίου*, 43. *Μικρὸς Ἐθελότης*, 29.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Τζῶν Μπούλ*, 23. — *Θέα τοῦ Ζαππεῖου*, 22. — *Ἄννα Πασχαλίδου*, 21.

Σημειώσεις. Οἱ παραλείψαντες νὰ σημειώσουν εἰς τὰς λύσεις τὴν ἡλικίαν των, κατετάχθησαν, κατὰ τὸν Κανονισμόν, εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἰωνικὴ Ἀκτὴ*, 133.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀρχάθι*, 132. — *Ἀετὸς τῶν Ὁρέων*, 132.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀδρα τοῦ Εὐδείνου*, 114. — *Εὐθύμος Ναύτης*, 113. — *Τρομάρας*, 111. (Τὸ *Ταπεινὸν Ἰον*, ἔχον λύσεις 120, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν Γ' Βραβεῖου τῆς Μεσαίας Τάξεως εἰς τὸν 49ον Διαγωνισμόν.)

ΕΠΙΘΥΜΟΙ: *Ξεντενιμένη Ἡπειρώτισσα*, 110. — *Σέλευκος ὁ Κεραυνός*, 106. — *Ἀτρόμητος Θαλασσομάχος*, 102. — *Φίλεργος Κόρη*, 100. — *Ἄνθος τῆς Εὐδοκίης*, 95. — *Τρεχαγρενοπούλας*, 92. *Ἀδρα τοῦ Φαλήρου*, 91. — *Ἰρίς*, 80. — *Ἑλληνικὴ Θάλασσα*, 79. — *Παλιλάρι τῆς Λαζίας*, 74. — *Μέλλουσα Καλλιτέχνης*, 73. — *Λύρα τοῦ Ὀρφέου*, 71. — *Μαγευμένη Ἀποργαλιά*, 71. — *Γλυκεῖα Ἑλπίς*, 69. — *Ἀκτὶς Ἡλίου* (ἢ ἐκ Μακροχωρίου), 68. — *Καρδερῖνα*, 68. — *Ἰακχος Βάκχος*, 64. — *Ἀδαμάντιος Πολυζωίδης*, 64. — *Ξεντενιμένο Πουλί*, 57. — *Μακρολέλεξας*, 56. — *Σατανᾶς*, 56.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ἰ. Ἀλκωνίς Ἡμέρα*, 54. — *Σοφὸς Σολωμὸν*, 53. — *Κονταλιανός*, 45. — *Νεράϊδα Μαντζουράνα*, 42. — *Σουσουράδα*, 42. — *Φιλόμοσος Παῖς*, 42. — *Ἀσπροποταμίτης*, 40. — *Θαυμαστής τῶν Ὁράων Τεχνὼν*, 39. — *Βίγλα*, 38. — *Κερκυραϊκὴ Νύξ*, 34. — *Ἰόνιον Πέλαγος*, 33. — *Ἀλύτης*, 31. — *Ἀστερόσσα Νύξ*, 30. — *Λευκὸ Μανουσάκι*, 28.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀγρυπνος Φάρος*, 125.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μαρία Ἡλιοπούλου*, 119. — *Τηδεύς*, 110.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἄρθος τῆς Ἀνατολῆς*, 90. — *Κωνσταντῖνος Ι. Ἰωαννίδης*, 75. — *Ρίον*, 61. (Τὸ *Ἄρμα τοῦ Ἡλίου* ἔχων λύσεις 63, καὶ τυχὼν Γ' Βραβεῖου τῆς Μικρῆς Τάξεως εἰς τὸν 50ὸν Διαγωνισμόν· καὶ ὁ *Σοφὸς Πιττακός*, ἔχων λύσεις 61 καὶ τυχὼν Γ' Βραβεῖου, τῆς αὐτῆς Τάξεως εἰς τὸν 49ον Διαγωνισμόν, — τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.)

ΕΠΙΘΥΜΟΙ: *Σκαφιδάκι*, 42. — *Ψαροπούλα*, 40. — *Ἰππότης Μαντζουράνας*, 34.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Γεωργία Α. Παζινοῦ*, 29. — *Καλὴ Ἑλπίς*, 21.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἑξῆς. ἀναμῖξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων.

Ἀργία Ἀμερικανίς, 4. — *Ἀνδρεῖος Ἀργοναυτής*, 13. — *Ἀνδρεῖος Σουλῶτης*, 25. — *Ἀεταγίς*, 5. — *Βωδῆς*, 2. — *Μαλβίνα Γιατρά*, 1. — *Γλυκύλαος Ἀηδών*, 4. — *Δέα*, 4. — *Ἑλληνικὴ Σημαία*, 4. — *Ἑλλησποντος*, 2. — *Ἐρυσίχων Ποσειδῶν*, 15. — *Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους*, 27. — *Ἐρυθρὸς Σταυρός*, 12. — *Ἰτέα*, 3. — *Ἑλένη Καμηλιέρη*, 5. — *Πέτρος Καραῖος*, 8. — *Κόντε Ραπανάκης*, 11. — *Α. Δ. Λαμπρίδης*, 3. — *Ἀδρὸς Βύρων*, 23. — *Λύρα τοῦ Ἀρίονος*, 9. — *Μαίμουδιτσα*, 5. — *Μέγας Ἀλέξανδρος*, 15. — *Μέλλας Ἀετός*, 11. — *Μικρὸς Κινέζος Χιρ-Χιρ*, 6. — *Μικρὸς Περσέας*, 3. — *Μούσα τῆς Ἀστρονομίας*, 13. — *Μουσώτις*, 18. — *Νέος Ἡρακλῆς*, 21. — *Νότιος Πόλος*, 2. — *Ὀλυμπιονίκης*, 3. — *Ὀρφεύς*, 9. — *Πέννα Ποιητοῦ*, 2. — *Ποτηρὸν Πνεῦμα*, 13. — *Ρόζα Προβελέρη*, 2. — *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου*, 2. — *Ἀριστείδης Σιγναῖος*, 10. — *Σουσουράδα*, 7. — *Στρατηγὸς Ἀντίβας*, 20. — *Τί με μέλει*, 17. — *Τρικέφαλος Γέντα*, 13. — *Υποβρύχιον*, 5. — *Φιλόμοσος*, 14. — *Φλογερὰ Ἀκτὶς τοῦ Σουλίου*, 18. — *Θελξιδὴ Χατζὴ Λουκά*, 11. — *Χρυσάετος*, 12.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ δύο φίλων τῆς Διαπλάσεως.

Ὁ πρῶτος. — Τί ψευδώνυμον ἔχεις;

Ὁ δεύτερος (ἐμπιστευτικῶς). — Μὴν-το πη-σε-κανένα.

Ὁ πρῶτος. — Πέ μου το καὶ σου ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ το πῶ σὲ κανένα!

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας.

Εἰς τὸ σπίτι τοῦ Συριανοῦ Ἰππότου βράζουν τὸ ἄλατι, ἀντὶ νὰ το κοπανίσουν, διότι οὕτω γίνετα λεπτότερον.

Καὶ ὁ Συριανὸς Ἰππότης ἐρωτᾷ:

— Μὰ μαμμά, τὸ ἄλατι δὲν θὰ ἑλαμυρίσῃ, ἄφ' οὗ το ρίχνῃς ἐντὸ νερό;

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Τζῶ-Τζῶ-Μπού-Μπού.

ΔΙΔΑΓΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΠΗΡΑΙΕΙΣ

ΕΛΑΒΑ μίαν ἐπιστολήν, ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τριάκοντα περίπου ἐκ τῶν ἐν Πειραιεὶ φίλων μου, οἱ ὁποῖοι με διαβεβαίουν ὅτι δέχονται μὲν τὴν πρότασιν τοῦ *Μικροῦ Τυμπανιστοῦ*, ἀλλ' ὅχι καὶ τὰς συμβουλὰς τοῦ *Ἀρχιζιζανίου*, δισταγμένοι διότι τῷ ἐπέτρεψα, ὡς λέγουσιν, νὰ τοὺς συμβουλεύσῃ.

Τὴν πρώτην φοράν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔκαμα λόγον περὶ τῆς ὑποδοχῆς τῆς προτάσεως ἐκ μέρους τῶν φίλων μου, ἔγραψα ἀνυπόληπτος: Μόνον μερικοὶ φίλοι μου ἐκ Πειραιῶς διατάζουν ἀκόμη νὰ τὴν ἐπιδοκιμάσουν, ὅχι βέβαια διὰ τὸν ἑαυτῶν, ἀλλὰ διὰ τοὺς πτωχότερους ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ πληρύνουν μεγάλην συνδρομήν. Ταῦτα δὲ γράφουσα, εἶχα ὑπ' ὄψει μου πέντε ἢ ἑξ ἐπιστολάς φίλων μου ἐκ Πειραιῶς, οἱ ὁποῖοι, μολοντὶ μ' ἐβεβαίοναν ὅτι αὐτοὶ ἦσαν πρόθυμοι νὰ δεχθοῦν τὴν αὐτίστην, ἐξέφραζον ἐν τοῖς τοῖς διαταγμοῖς περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς προτάσεως ἐν τῇ ἐφαρμογῇ. Τ' ἀνέγνωσε τὸ *Ἀρχιζιζανιον* καὶ εἰς ἀπάντησιν ἔγραψε τὴν ὡρίαν ἐκείνην ἐπιστολήν, διὰ νὰ καθυστερήσῃ τὸν πῶν τινὰ τοὺς ἐν Πειραιεὶ διατακτικούς καὶ νὰ τοὺς πείσῃ, ὅτι καὶ οἱ πτωχότεροι δύνανται, ἂν θέλουν, νὰ μένουν συνδρομηταί, ὅσον καὶ ἂν αὐτῶν ἡ συνδρομή. Ἐδοκίμεισα τὴν ἐπιστολήν τοῦ *Ἀρχιζιζανίου*, διότι ἐνόμισα, ὅτι ἠδύνετο νὰ πείσῃ ὅχι μόνον τοὺς Πειραιεῖς ἀλλὰ καὶ κάθε ἀμφιβάλλοντα, ὅτι μὲ ὀλίγη καλὴν θέλησιν καὶ μὲ ὀλίγην οικονομίαν καὶ τὸ πτωχότερον παιδί εἰσφέρει νὰ εὐρῇ τὰ μέσα νὰ εἶνε συνδρομητὴς μου. Ἀλλ' οὐδέποτε ἐπίστευα, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἠδύνετο νὰ παρεξηγηθῇ τῶσον καὶ νὰ προκαλέσῃ διαμαρτυρίας! Οἱ Πειραιεῖς εἶνε γνωστοὶ ὅτι μόνον ἐπὶ φιλομουσίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλούτῳ. Ὅταν δὲ εἶπα ὅτι διατάζουν διὰ τοὺς πτωχοὺς, δὲν εἶπα ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι εἶνε πτωχοὶ, οὐτε τοιοῦτον τι εἶχε κατὰ νοῦν τὸ *Ἀρχιζιζανιον*, ἄλλως βέβαια δὲν θὰ ἔδοκίμεισα τὴν ἐπιστολήν του. Ἀπεναντίας, τὸ νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψει των τοὺς πτωχοὺς οἱ πλούσιοι Πειραιεῖς, αὐτὸ τοῦς τιμᾷ, διότι μαρτυρεῖ εὐγενεῖαν αἰσθημάτων καὶ φιλοφροσύνην, διὰ τὴν ὁποῖαν εἶνε ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου.

Ἐπεὶ πολλοὶ δικαίον, *Ριχάρδος Τζῶρτζ*, ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν δανείζονται καὶ δανείζονται μερικοὶ τὰ φυλλαδιά των, παρεμποδίζει σπουδαίως τὴν αὐτίστην τῶν συνδρομητῶν. Διὰ τοῦτο νομίζω, ὅτι οἱ φίλοι μου πρέπει νὰ πορεύωνται ὅσοι δὲν δύνανται νὰ δανείζονται τὰ φυλλαδιά των, εἰς τοὺς εὐπρόσους τουλάχιστον. Ὅποιος θέλει νὰ τ' ἀναγνώσκῃ, ἄς ἐγγράφεται συνδρομητής. — Ὁ Χάρτης τῶν λύσεων εἶνε μόνον διὰ τὰς λύσεις.

Μοῦ ἐστάλη ἓνας «Μονόλογος» πολὺ ἐπιτυχῶς μεταφρασμένος ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ τῆς φίλης μου *Ἀνδριάνας Βλασσόπουλου*. Τὴν συγχάρω καὶ τὴν προτρέπω νὰ καταγίνεται.

Ὅλοι οἱ φίλοι μου, Ἰππότου τῶν Ἀνέμων, μοῦ γράφουν εἰς ἐνίκον, διότι ἡξέδουν ὅτι αὐτοὶ μ' εὐχαρίστητε περισσότερο. Σὲ συγχάρω διὰ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν σοῦ ἔκαμε τὸ ἔρπον «Δι' ἑνὶ γλῶσσῳ καὶ ἡ ἰδική μας» τοῦτο σημαίνει ὅτι εἶσαι φιλοπατρίς, διότι φιλοπατρία χωρὶς ἀγάπην πρὸς τὴν γλῶσσαν δὲν δύναται νὰ ὑπάρῃ.

Ἐλαφρὸς τῶν Λαῶν, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Ὅταν θὰ συναγωνισθῇς, Ἀστρατὴ, θὰ σημειώσῃς τὴν ἡλικίαν σου εἰς τὰς λύσεις καὶ ἐγὼ θὰ σε κατατάξω εἰς τὴν ἀνάλογον τάξιν. Ὅταν

καὶ ἀνυπόμονος νὰ τεθῇ ἡ πρότασις εἰς ψήφισμα, ὁ *Ἀρχιζιζανὸς Θεμιστοκλῆς* (μὲ πολλὰ ὠραία ἐκφράσεις) προτείνει καὶ λαχεῖν ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων, ἀλλ' εἶπα ὅτι τὰ λαχεῖα δὲν ἐπιτρέπονται) ἢ *Βίγλα* (ἐν τυμπάνοις!) ὁ *Φύγε ἄφ' ἐδῶ, τὸ Φύλλον Τριανταφυλλίου*, ἢ *Βασίλισσα τῶν Μελισσῶν*, ὁ *Τρικέφαλος Κέρβερος* (ὁ ὁποῖος ἔκαμε 500 τοῦμπε καὶ τὰ καλλιτέρῳ τοῦ . . . ὀρνιθοκαλίσματος, διὰ νὰ μου γράψῃ ὅτι συμφωνεῖ προσθέτει δὲ ὅτι ἂν ἔκαμνε τὰ χειρότερα, ἔ, τότε θὰ ἔλεγα ὅτι δὲν τα ἔγραψεν ἄνθρωπος! Τί ἔξυμνον μικρὸς καχογράφος!) ἢ *Ζαππὶς*, ὁ *Ἰδιὸς* (πάρῃ πολὺ συμφωνοῦ!) ἢ *Ἀστρατὴ* (ἡ ὁποία ἐσπευσε ἀμέσως νὰ μου στείλῃ καὶ ἐπὶ δραπετικῇ, νομίσασα ὅτι ἀπὸ τῶρα θὰ γίνῃ ἡ μεταρρυθμισίς τί προθυμία!) ὁ *Νέος Ἡρακλῆς*, ὁ *Ἐωσφόρος* (ἐτοιμος καὶ τριπλασίαν συνδρομὴν νὰ πληρώσῃ) ἢ *Λευκὴ Πόλις*, ὁ *Ναυάρχος τῆς Βαρέλλας* (μ' ἓνα ποίημα ἐνθουσιωδιστάτου) ἢ *Ἑλένη Κοκκίγιου* ἢ *Εὐγενία Κ. Οικονομοπούλου*, ὁ *Ἰππότης τῆς Ἀρδαλουσίας* ἢ *Πυραμὶς τῆς Αἰγύπτου*, κτλ. κτλ. Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν εἶνε ὑπὲρ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ.

Καὶ ἡ πένθος καὶ ἡ φαιδρὰ μουσικὴ, *Κῆμα τῆς Σαλαμίνας*, μοῦ ἀρέσει ἐπίσης, ὅταν εἶνε καλὴ. — Ἐγὼ πάντοτε κατὰ νοῦν νὰ ἐκδώσω καὶ ἐν περιοδικῶν διὰ μεγάλους, ὥστε οἱ φίλοι μου νὰ ἡμπορῶν νὰ μένουν φίλοι μου ὅσον καιρὸν θέλουν. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου.

Πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ περιγραφή τῆς εἰς Ἑλευσίνα ἐκδρομῆς σου. Ἀσπροποταμίτη Ὡς πρὸς τὴν πρότασιν σου, σοῦ ἀπαντῶ, ὅτι μετὰ πολλῆς χαρᾶς θὶ ἐδοκίμεισα τὴν εἰκόνα τοῦ φίλου μου *Νικολάου Ραγκαθῆ*, ὁ ὁποῖος «μ' ἐτίμησεν, ὡς λέγετε, βραβεύσας εἰς 5 ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα» ἀλλ' οἱ ἀγῶνες, εἰς τοὺς ὁποίους ἐνίκησε, δὲν ἔχουν τὸν γενικὸν ἐκείνον χαρακτήρα, ὁ ὁποῖος θὰ ἐδικαιοῖτο ἐπαρκῶς τὴν δημοσίευσιν τῆς εἰκόνας του. Ἄν ἦσαν οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, ἢ οἱ Παναθηναϊκοί, τότε μάλιστα!

Ἀδύνατον νὰ μὴ σου ἀπάντησῃς, Ἐρυθρὸ Σταυρὲ, ἀλλὰ δὲν ἐπρόσεξες. Χαίρω πολὺ ποῦ εἶσαι τώρα καλὰ καὶ ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς συχνὰ ὅπως πρῶτα.

Μικροῦλα Πατριδιά, φαίνεται ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν προσηυμένην σου ἐπιστολήν. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶσαι καλὸ κοριτσάκι καὶ ὅτι θοῖο σὲ ἀγαποῦν, καθὼς κ' ἐγώ. Εἶπε εἰς τὴν ἀδελφὴν σου ὅτι ἐγχείρω τὰ ψευδώνυμα ποῦ προτείνει, καὶ ἄς μου γράψῃ μ' αὐτό.

Ἐχεῖς πολὺ δίκαιον, *Ριχάρδος Τζῶρτζ*, ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν δανείζονται καὶ δανείζονται μερικοὶ τὰ φυλλαδιά των, παρεμποδίζει σπουδαίως τὴν αὐτίστην τῶν συνδρομητῶν. Διὰ τοῦτο νομίζω, ὅτι οἱ φίλοι μου πρέπει νὰ πορεύωνται ὅσοι δὲν δύνανται νὰ δανείζονται τὰ φυλλαδιά των, εἰς τοὺς εὐπρόσους τουλάχιστον. Ὅποιος θέλει νὰ τ' ἀναγνώσκῃ, ἄς ἐγγράφεται συνδρομητής. — Ὁ Χάρτης τῶν λύσεων εἶνε μόνον διὰ τὰς λύσεις.

Μοῦ ἐστάλη ἓνας «Μονόλογος» πολὺ ἐπιτυχῶς μεταφρασμένος ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ τῆς φίλης μου *Ἀνδριάνας Βλασσόπουλου*. Τὴν συγχάρω καὶ τὴν προτρέπω νὰ καταγίνεται.

Ὅλοι οἱ φίλοι μου, Ἰππότου τῶν Ἀνέμων, μοῦ γράφουν εἰς ἐνίκον, διότι ἡξέδουν ὅτι αὐτοὶ μ' εὐχαρίστητε περισσότερο. Σὲ συγχάρω διὰ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν σοῦ ἔκαμε τὸ ἔρπον «Δι' ἑνὶ γλῶσσῳ καὶ ἡ ἰδική μας» τοῦτο

